

zavázán obstarávati úkony vládní. Je tudíž pojem úředníka užší než pojem vrchnosti ve smyslu §u 68 tr. zák. Tomu nasvědčuje již ta okolnost, že v §u 68 tr. zák. vedle úředníka uvedeny jsou nejrůznější kategorie jiných osob, požívajících ochrany dle tohoto zákonného ustanovení. Kdežto zákon v §u 311 tr. zák. označuje jako objekt trestného činu úředníka, mluví v §§ 312 a 314 tr. zák., bezprostředně následujících, o osobách, jmenovaných v §u 68 tr. zák. jako o objektech trestných činů ve smyslu těchto trestních předpisů. Jest na biledni, že dozorčí orgán lesní, jsoucí ve službách soukromých, požívá sice, byl-li vzat příslušným zeměpanským úřadem do přísahy, ochrany §u 68 tr. zák., že však, neobstaráváje úkonů vládních, nemůže býti pokládán za úředníka ve smyslu §§ 101, 104 a 105 a tedy ani dle §u 311 tr. zák.

Čís. 513.

Předpisů o podmíněčném odkladu výkonu trestu nelze použití při odsouzení pro správní přestupek.

Rozhodli o správním přestupku lichevním v první i druhé stolici lichevní senát plně obsazený, jest rozsudek absolutně zmatečným.

Odsouzení pro přestupek správní jest za všech okolností mírnější, nežli odsouzení pro přestupek soudní.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr I 733/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečném stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona:

Rozsudkem okresního soudu lichevního v Bezdržicích ze dne 8. září 1920, pokud jím byl obžalovaný pro přestupek správní dle § 6 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. odsouzen podmíněčně, a potvrzujícím jej rozsudkem lichevního jako odvolacího krajského soudu v Chebu ze dne 11. listopadu 1920, porušen byl zákon v ustanovení § 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n., dále §§ 5, 9 a 10 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. a §§ 6 i 10 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a § 1 tr. ř.; rozsudky ty se zrušují a okresnímu soudu v Bezdržicích se ukládá, aby spisy postoupil předsedovi soudu lichevního jako zástupci příslušného úřadu správního k novému řízení proti obžalovanému.

Důvody:

Rozsudkem okresního jako lichevního soudu v Bezdržicích ze dne 8. září 1920 odsouzen byl obžalovaný T. pro přestupek správní dle § 6 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., spáchaný překročením nejvyšší ceny živé váhy masa telecího, do vězení na jeden týden a ku peněžitému trestu vězení v trvání 5 dnů a dle § 389 tr. ř. k náhradě útrat řízení trestního.

Odsouzení prohlášeno podmíněčným dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. na zkušební dobu jednoho roku. K odvolání veřejného žalobce byl rozsudek ten rozhodnutím lichevního jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 11. listopadu 1920, s poukazem na důvody prvního soudu a s dalším odůvodněním v plném znění potvrzen. Rozsudky obou stolic porušují zákon ve dvou směrech a sice: 1. Nesrovnávají se uvedené

rozsudky se zákonem v tom směru, že obžalovaný odsouzen byl pro přešupek správní dle § 6 zák. čís. 568 podmíněčně. Zákon o podmíněčném odsouzení ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. nestanoví sice výslovně, že podmíněčného odsouzení lze užiti pouze pro delikty, soudní právomoci podléhající, tedy při zločinech, přečinech a přešupcích, ale vyplývá to z celého obsahu tohoto zákona, z jeho vzniku, jeho tendence a z přičlenění jeho ku systému trestního zákona. Také v jiných zemích, kde podmíněčné odsouzení již dříve bylo v užívání, vztahuje se instituce tato výhradně jen na trestné činy, pod pravomoc trestních soudů spadající. Předpisy rázu policejního, pokud nejsou obsaženy v trestních zákonech, nepřicházejí nikdy pro podmíněčné odsouzení v úvahu. Tomu svědčí také důvodová zpráva, kterou zákon sborům zákonodárným byl předložen. Dle § 1 cit. zák. může jen soud odložiti výkon trestu. Zřízením soudů lichevních podle zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. jsou tyto ovšem soudy ve smyslu zmíněného § 1, leč soudem v tomto smyslu není předseda soudu lichevního, jenž vedle § 5 zák. čís. 567/19 rozhoduje jen jako zástupce příslušného úřadu správního v případech, kde řízení je přikázáno správním úřadům. Jak také ve zmíněné důvodové zprávě jest uvedeno, nepojí se k odsuzujícímu výroku pro delikty správní ztráta zachovalosti a ostatní následky soudního odsouzení. Následkem toho nesmí odsouzení pro přešupek správní býti zapsáno do trestního rejstříku, který dle nař. min. sprav. ze dne 8. prosince 1897 čís. 47 ř. zák. se vede jen pro soudem vyslovené odsouzení pro zločin, přečin nebo přešupek. Dle § 9 zákona o podmíněčném odsouzení a § 8 prováděcího nařízení k němu ze dne 11. listopadu 1919 čís. 598, musí býti i tresty, podmíněčně odložené, v patrnosti vedeny úřady, vedoucími záznamy o trestech, třeba že do záznamu o trestech smějí býti takové tresty zapsány teprve, až došlo k jejich výkonu. Dle § 38 prov. nařízení jest úřad, vedoucí záznamy o trestech, povinen, uvědomiti ihned soud, jakmile zví, že podmíněčně odsouzený byl znova odsouzen. Tato kontrola při přešupcích správních nebyla by tedy vůbec možna, poněvadž, jak uvedeno, přešupky správní do trestního rejstříku se nezapisují. Dle § 7 zákona má býti výrok o podmíněčném odsouzení zpravidla pojat do rozsudku a jen když to není možno, rozhodne soud usnesením. O přešupcích správních nevynášejí se však rozsudky, nýbrž nálezy. Dále rozeznává též zákon o trestání válečné lichvy čís. 568/19 v § 6 sám mezi přešupky správními a přešupky soudně trestnými. I z těchto zákonných ustanovení lze dovozovati, že podmíněčné odsouzení mimo soudně trestný čin není přípustným.

2. Překročily oba rozsudky meze své příslušnosti tím, že okresní soud lichevní v řádném svém obsazení předsedou a dvěma přísedícími dle § 10 odstavec prvý zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. rozhodoval o přešupku správním dle § 6 zák. ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., o němž dle § 5 onoho zákona čís. 567 rozhodovati měl předseda soudu lichevního jako zástupce příslušného úřadu správního bez přísedících, a dále odvolací soud lichevní tím, že v řádném svém obsazení předsedou a čtyřmi přísedícími dle § 10 odstavec druhý cit. zák. čís. 568 rozhodl o odvolání veřejného žalobce, kdežto o odvolání v přešupcích správních rozhodovati má dle § 9 cit. zákona čís. 567 odvolací senát sborového soudu složený ze soudce z povolání jako předsedy a dvou

přisedících. Jeví se proto rozsudky ty, pokud se týkají přestupku správního dle § 6 cit. zák. čís. 568, ježto vyneseny byly soudem věcně nepřislusným, absolutně zmatečnými dle § 1 tr. ř. Dlužno ještě se zmíniti o otázce, má-li ohledně obžalovaného protizákoně vyneseny rozsudek býti zrušen či pouze vysloveno, že zákon byl porušen. Za všech okolností jest odsouzení pro přestupek správní mírnější než odsouzení pro přestupek soudní, neboť onen nemá zneucfujících následků tohoto. Příznivější pro obžalovaného jest tedy eventuelní odsouzení správní a náleží tudíž dle § 292 tr. ř. obnovení řízení naříditi.

Čís. 514.

V tom, že porotcové nemohli pro jazykovou neznalost zcela sledovati chod hlavního přelíčení, nelze spatřovati důvod zmatečnosti dle čís. 1 § 344 tr. ř.

Souvisí-li spolu několik hlavních otázek, nelze obmeziti řízení opravovací na zodpovězení jedné otázky, nýbrž dlužno je naříditi ohledně všech otázek spolu souvisejících. Nesprávné právní poučení předsedovo v tomto směru zakládá důvod zmatečnosti dle čís. 8 § 344 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr II 444/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 7. června 1921, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločiny pozdvížení dle § 68 tr. zák., těžkého ublížení na těle dle § 157 tr. zák. a pro přestupky dle §ů 32 a 36 zbroj. pat., výrok porotců a rozsudek na něm spočívající zrušil a odkázal věc do nejbližšího porotního sezení téhož sborového soudu k opětovnému projednání a rozsouzení.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvody zmatečnosti § 344 čís. 8, 9 a 1 tr. ř. Neodůvodněna jest ovšem v obou směrech posléze uvedených. Neboť, byl-li shledán rozpor v odpovědi porotců proto, poněvadž zodpověděli I. a II. hlavní otázku 4 hlasy »ano« a 8 hlasy »ne«, tedy záporně, kdežto na III., těsně s těmito otázkami související hlavní otázku, dali 12 hlasy odpověď kladnou, byl tento rozpor odstraněn moniturním řízením, jež mělo za výsledek, že i otázka tato zodpověděna byla souhlasně s prvými dvěma otázkami hlavními záporně (4 ano, 8 ne). Jelikož výrokem tím, vyšlým z řízení opravného (moniturního) původní verdikt byl nahrazen, nelze z vnitřního rozporu tohoto původního výroku odvozovati zmatek dle § 344 čís. 9 tr. ř. Že by však výrok, jak vyšel z řízení opravného, sám o sobě obsahoval zjištění, jež by logicky vedle sebe zároveň nemohla obstáti, zmateční stížnost sama netvrdí. Pokud jde o zmatek dle § 344 čí 1 tr. ř., dovozuje zmateční stížnost z původního sobě odporujícího výroku porotců, že prý porotci jednak výpovědím polských svědků nerozuměli, následkem toho chod průvodního řízení nemohli řádně sledovati a jeho výsledky pochopiti, jednak, že též otázkám německým náležitě nerozuměli. Bylo-li však tomu tak, pak nebyl prý soud náležitě obsazen, což opodstatňuje zmatek dle § 344, čís. 1